

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirei No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Triumful ideilor

Ideile își au viața lor. Născându-se trăiesc și mor. Nu mor însă niciodată fără să-și fi ajuns triumful, ci caută să se mențină actuale până la desăvârșita izbândă. Chiar dacă se întâmplă uneori să cadă din actualitate o idee ce n'a triumfat, se poate socoti numai ca un popas de reconfortare în lupta pentru triumf, care se continuă apoi mai insistent. Aceasta, s'a constatat în cuceririle de ordin spiritual ca și în cele de natură socială. O idee mare a cerut înlocuirea sclavajului cu libertatea, o idee mare a dus omenirea la monoteism, o idee a fost acum două mii de ani ridicarea spiritualității deasupra materiei și tot idee a mai fost dragostea de oameni sau umanitarismul. Într-o măsură și într'un senz toate și-au ajuns triumful. Dar fără îndoială, o idee și mai ales numită mare e necesar să fie întemeiată pe dreptate. Căci nu ideia în sine ci adevărul care a germinat-o și-i stă la bază va rodi. Și când zic adevăr nu mă gândesc la adevăruri mici. Mă gândesc la adevăruri mari istorice cari deși după înfățișare statistică nu impun cât ar trebui totuși sunt adevăruri și încă mari pe cum apar din prematurile roade date. Un adevăr care a născut în neamul nostru o idee din cele mai mari este desigur evenimentul ardelean dela 1700, pentru că, fără îndoială din acel act și prin dânsul s'a trezit mai mult la actualitate ideia noastră națio-

nală cu cele două laturi nedespărțite; independența națională și integritatea teritorială. Aceasta o dovedește cronica evenimentelor ce urmează și literatura noastră mai cu seamă din Ardeal. Acest act de multe ori se tratează neglijabil și se justifică acest tratament prin cifre cari, zice lumea pune pe uniași în minoritate disparentă... Foarte greșită socoată, pentru că nimeni nu s'a gândit vreodată că adevărul $10 \times 10 = 100$ este mai mare decât adevărul $2 \times 2 = 4$. Cifrele de când se cunosc n'au exprimat decât cantități, or noi avem să tratăm de adevărul unei idei și-i indiferent pentru ideolog cum ar fi reprezentat un adevăr în cifre. Numai adevăr să fie și roadele nu vor întârzia.

Puterea de rodire a unei idei este în funcție de adevăritatea ei, și cum în viața unui popor mii de idei tind la realizare și cum indivizii sunt ostași în slujba unei sau altei idei, evident că se naște întotdeauna un dezechilibru oarecare. Un cetățean conștient însă va trebui să caute ideea cea mai înaltă și în slujba aceleia să lupte, nu pentru a forma majoritate ci pentru a ajuta adevărul. E condamnabilă în ordine ideologică și spirituală mentalitatea de a crede și a gândi într'un fel numai pentru că și altul crede așa. În credința unui adevăr trebuie convingere și cine nu o are chiar de va și câștiga lupta a pierdut însăși ideea.

La noi, acum când toată țara renaște se mai cere o coplectare de program; reîncreștinarea inimilor. Metodul e unic; Christian dragostea. Contra răului se poate lupta numai cu binele. Cine are dragoste în suflet e cel mai mare și bun cetățean al Statului; deci cu dragoste pentru adevăr! Adevărul nu rodește numai în condiții prielnice. Ogorul unde cultura lui e sigură este credința. Acea credință, care ridică omul, înmulțește forțele, imboldește, dă spirit de jertfă, rabdă și triumfează. Nu faptul că ești tare; credința că scopul e sfânt naște eroi și ridică sfinți din oameni. Ne trebuie un ideal, unul mai înalt ca toate și idealul nostru românesc e natural și supra-natural.

Am crezut în destobire și ne-a dat-o Dumnezeu. Am crezut în unitate și-am văzut-o. Să credem dar și'n unirea cea mare și ne va

da-o Dumnezeu. Neamul nostru nu este numai la întâmplare semănat aici în răsărit. Dumnezeu când cârmuiește lumea dă fiecărui lucru senz și orice neam are un scop. Cu noi însă cărora ne-a adus sânge din Roma, rege din văzduh și ne guvernează peste toate guvernele, are Providența de înfăptuit opere mai mari decât vreau alții să ceară. De on. Ghibu în programul lansat în alegerile parlamentare din 1 Iunie spunea la punctul 2; Fixarea unei înalte misiuni istorice pe seama României. În adevăr, căci tu Românie într'un nimic nu ești mai mică între țările semămate de tatăl pe pământ. Avem un rege providențial; idealul nostru este cel mai mare dintre scopurile pământești, deci putem nădăjdui pe drept că vom ajunge să trăim în România aceea Mare ce-i de noi în vis visată. Doamne ajută!

Pr. Petru Pop

Cu ochi văzători

privim autoritatea mereu crescândă a Bisericii catolice. Multe neînțelegeri dintre neamuri, curente opuse, turburătoare, — piedeci mari în dezvoltarea pașnică a omenirii, — au darul de a îndrepta privirea lumii la Acela, care este locjitorul lui Hristos pe pământ, al Aceluia, care cași un testament minunat ne-a lăsat nouă „pacea sa”. Lumea se adună tot mai mult sub steagul lui Hristos, căci dorește pacea. Bisericile de mult rupte dela sinul Bisericii lui Hristos și guvernele laice cu pași gigantici se apropie din nou, ca să se reintreze în ca-

drele Ei. Se întâmplă lucruri, cari au părut până acuma imposibile. Se reiau legături, care sigur vor duce la unire. Capul Bisericii anglicane cere, ca Biserica Catolică și cea anglicană împreună să se roage pentru pace. În Constantinopol, în această mare capitală a schizmelor și ereziilor, patriarhul ortodox, cu suita sa strălucită, ia parte la „Te Deum”-ul oficiat de nunțul papal cu ocazia încoronării noului vicar al lui Hristos. Mai mult, reprezentanții bisericii ortodoxe grecești și latini se întrețin timp mai îndelungat discutând cu frățască iubire

chestii bisericești. Un episcop latin, reprezentant al culturii franceze, în călătoria sa prin România cercetează deopotrivă așezemintele bisericești catolice și ortodoxe. La congresul euharistic din Alger statul laic francez își dă tot concursul și încă în cadre neobișnuit de solemne la reușita acestui congres. E doară prima oară dela declarația separației Bisericii de stat și dela întronarea guvernământului pur laic, ca Biserica și guvernul să serbeze împreună un eveniment bisericesc, cum a fost congresul euharistic din Alger. Congresul internațional al Regelui Hristos va avea loc în Ljublana de pe teritoriul Jugoslaviei ortodoxe.

Mai cuprinzător însă se simte tendința de reunire a tuturor creștinilor în România, unde opinia publică cere aceasta tot mai imperios; unde cel mai veritabil reprezentant al puterii de stat în materie de culte, la sediul unei episcopii catolice unite propune unirea bisericilor românești.

Ochii noștri văzători privesc la marea mișcare începută de sus și de jos, — mișcare, care trebuie să ne aducă marea serbătoare a unei credințe a tuturor Românilor, credința adevărat strămoșască, credința Romei.

Unde mergi omule?!

I.

Intreabă pe cea mai mare parte a oamenilor, unde mergi? Reflectat—ai vre-odată adânc la mulțimea de indivizi cari compun omenirea? Vezi cum se ajută ei pe pământ? Merg și vin; aleargă în toate direcțiile, totdeauna grăbiți, împinși de o activitate febrilă, care nu le lasă nici-un moment de repaos.

Fiecare dintre oameni apare pe pământ la un moment precis, ia parte la această cursă demățată care se numește viață; apoi dispare—răpit de moarte. Il așează în mormânt și un altul îi ia locul, până în clipa când cade el însuși, în acelaș mormânt. Aproape 2 milioane de oameni, iau parte—in fiecare moment — la această cursă a vieții și a morții.

Adresează-te acestor oameni neliniștiți și întreabă-i ce fac? Îți vor răspunde că trăiesc și că viața-i într-o continuă mișcare. Și apoi,—întreabă-i care-i scopul pe care ei vreau să-l ajungă? Prea puțini îți vor răspunde loial, căci nu prea au vreme să se gândească, la ceace îi așteaptă după asta? După asta?... pentru ei e bucuria de mâine. Despre sfârșitul lor, ei nu știu nimic, sau nu vreau să se muncească cu acest gând. Merg la voia întâmplării, caută drept înaintea lor — căile, pe cari umbletul să fie mai ușor și mai dulce. Ei sunt purtați ca și frunzele vesteșede, când vântul de toamnă le duce de ici-colo; ei

merg la voia întâmplării până la prăbușirea finală și la căderea în globul larg-deschis al necunoscutului. Ei cad atunci, — cu un strigăt de groază supremă: „Ah, mor, mor!”.

Intr'adevăr, trebuie să mor? De fapt, se zice că ei nu știu că trebuie să moară!

O, mulțime nesimțită! Tu vii din Dumnezeu,—te reîntorci în Dumnezeu,—despre asta nu te indoi! Lumea se aseamnă — în această privință — cu apa râurilor. Ieșită din ocean, își rostogolește cătră acelaș ocean, — valurile mai mult sau mai puțin repezi, dar cari — în mod fatal — duc acolo.

Că tu vei vrea ori ba, ieșit din Dumnezeu, te vei reîntoarce la Dumnezeu!

Este un principiu în baza căruia, fiecare ființă își are sfârșitul acolo unde își are începutul. După cuvântul lui Iosif de Maistre „omul descrie o curbă închisă, care se termină în acelaș punct de unde a început”. Ieșit din mâna lui Dumnezeu, el trebuie să se reîntoarcă tot acolo. Corpul omului, scos din țărână, se va reîntoarce în țărână, însă sufletul lui, creat de Dumnezeu, se va reîntoarce în Dumnezeu. Deci tu ești, Dumnezeuule sfârșitul meu inevitabil?! După o fugă repede pe acest pământ de exil, vrând-nevrând, eu mă voi întoarce la tine?! Tu m'ai făcut pentru tine însuși și nu-mi vei permite să scap?

Chiar de-aș fi necredincios și de-aș abuza pe darurile tale, eu știu că voi sfârși la picioarele tale, dar asta ar putea fi pentru nefericirea mea veșnică! Fă deci, Stăpâne, să fi credincios, ca atunci când voi sosi la tine — precum piatra cade spre centru să gădesc odihna veșnică!...

Dragostea pe care mi-ai arătat-o atunci când m'ai creat și mi-ai dat atâtea facultăți—ce trebuie să le folosesc pentru a-mi lucra mântuirea sufletului,—fă, o Doamne, să-mi fie călăuză spre Farul—Hristos! Nu grija după cele trecătoare să fie diriguitorul vieții mele, ci tocmai contrarul — disprețuirea a tot ce-i vremelnic și apropierea a tot ce-i veșnic și sfânt...

(După J. Millot)

Petru Bologa

Roma și Biserica ortodoxă

În Istanbul s'au întâlnit antenele năzuințelor de împrietinire între Biserica creștină catolică și Biserica creștină ortodoxă. Când numeroasa delegație a clerului ortodox grecesc a asistat, în biserica romano-catolică de aici, la tedeumul oficial de nunțiu papal cu prilejul încoronării noului papă, era pentru prima dată că înalți demnitari de ai Bisericii ortodoxe grecești, asistau la o solemnitate a Vaticanului. Acest gest de curtoazie a fost acum întors. După dispozițiile Vaticanului, nunțiu din Istanbul, arhiepiscopul Roncalli, însoțit de mai mulți clericali

Regii României

În ziua de 8 Iunie, sărbătoarea Restaurației, când toată suflarea românească cu adâncă pietate își înalță ochii cătră Regele tuturor Regilor și într'un singur glas, care străbate spațiul imensurabil al universului până la tronul dumnezeiesc — cere, ca să: trăiască Regele în pace și onor, — milioane de suflete românești cu mândrie privesc la cei trei regi români, regi între regi, de numele cărora se leagă tot ce este bun și frumos în aceasta țară: Carol întemeietorul dinastiei și al României libere și moderne, Ferdinand întregitorul de neam și al doilea Carol, căruia i s'a dat marea operă de consolidare a României întregite, hărăzite prin eroismul marilor săi înaintași. Pentru ce atâtea însufleșire în milioane de piepturi? Pentru ce atâtea dragoste înflăcărată? Pentru ce atâtea urări de bine? Pentru că prin venirea acestei minunate familii domnitoare s'a

pus capăt istoriei zbuciumate a unui popor, începând o nouă epocă de mărire, de libertate, în care românul s'a făcut stăpân al Țării sale, scuturând jugul străin și scoțând din mijlocul său duhul cel rău al împăcherii.

Nu e deci de admirat, dacă așa simțim, că destinele frumoasei noastre patrii sunt indisolubil legate de destinele familiei noastre domnitoare, care până acum ne-a dat, trei regi cari pentru noi sunt mai mari decât Ludovicii Franței, sau Vilhelmii și Fridericii Germaniei.

Îl văd pe Carol întâiul, pe principele Carol de Hohenzollern Sigmaringen în zările îndepărtate ale Germaniei la vârsta de 27 ani când primește pe Ioan Brătianu reprezentantul poporului românesc care expune în fața viitorului suveran tragedia unui popor, văd acum pe fața lui aspră de ofițer german tră-

săturile impietrite se înmoaie, văd cum în ochii lui albaștri din moment în moment tot mai mult crește interesul față de acest popor și dorul de a-l ridica. Văd apoi hotărârea ne-strămutată de a primi postul înalt de domn al acestui popor contra voinții tuturor celor puternici. Îl văd pe răsfățatul principe strecurându-se deghizat, urmat de un singur secretar, peste teritoriile austriace dușmănoase și îl văd apoi la Turnu-Severin, pe pământ românesc primit cu dragostea, care nu s'a stins în cursul deceniilor și care va dura pânăcând aceasta țară și aceasta familie va exista. Îl aud apoi rostind la București cuvintele istorice: „din clipa în care am călcat pe teritoriul României, am devenit român”.

Și din acest moment începe munca uriașă a refacerii României. Este atât de mult de făcut! Austrieci, turci, ruși, politica europeană, certuri interne, situația economică a țării, cultura preainapoiată a princi-

patelor unite și câte și mai câte greutate de învins! Fieea dârsă, aptitudinile strălucite, dar mai ales noua și nobila inimă românească a principelui Carol, n'a cunoscut piedeci! Anul 1866, anul intrării în țară deja aduce noua constituție, care asigură libertatea individului, egalitatea în fața legilor și asigură poporul, că țara este a lui.

Apoi urmează Plevna. Marele legiuitor aici se schimbă în mare beliduce și în mare erou. Parcă odată cu aerul românesc a luat și spiritul de viteaz al vechilor dorobanți și arcași! Despre aceasta ne povestește obuzul dela Calafat și Vidinul, în urma cărora ziua de 10 Mai din 1877 aduce independența României, scuturarea secularului jug turcesc. Plevna, Grivița, Rahova, locuri unde ostașul român în frunte cu Domnul său a înfruntat moartea, vor rămânea pentru totdeauna mărturiile neșterse ale inimii de român viteaz a marelui domnitor. Și

catolici, au făcut o vizită la Fanar, unde au fost primiți cu mare ceremonie de patriarhul ortodox grec, Benjamin I. Prelatul catolic a prezentat Bisericii ortodoxe mulțumirile papei, pentru participarea la slujba celebrată cu ocazia încoronării sf. părinte dela Roma. A urmat apoi o conferință mai lungă între reprezentanții din Istanbul ai celor două Biserici creștine, eveniment care nu e cunoscut până acum de istoria patriarhatului din Fanar.

În cercurile inițiate se crede că această întâlnire va fi prelu-diul unui contact mai strâns dintre Vatican și Fanar. Dela schisma din 1054, Roma a făcut neconținut eforturi pentru o reunire. Pe timpul dominației turcești, patriarhul era „vizir și pașă” al tuturor supușilor ortodocși din împărăția otomană. Înființarea Bisericilor autocefale, în Serbia la 1830, în România la 1856 și în Bulgaria la 1870, apoi pierderile teritoriale ale Turciei dela 1912, au micșorat considerabil întinderea puterii patriarhatului din Istanbul. Mai pe urmă guvernul turcesc a căutat să slăbească cât mai mult dispozițiile tratatului dela Lausanne, pentru protecția grecilor încă rămași în Turcia, a expulzat în 1925 pe patriarhul Constantin VI și a făcut pretutindeni greutăți Bisericii grecești. Deși au existat dela 1453 unii patriarhi prieteni cu Roma și din partea Romei s'au făcut, mai ales în timpul din urmă, străduințe pentru unire, tendințele acestea nu au fost împărțite mai ales de națiuni. Mult mai favorabile au fost relațiile ortodoxismului cu anglicanii, cu cari s'a întreținut în scris un

apoi trădarea Rusiei, când perfidul aliat, ca semn de recunoștință răsplătește binele cu răul, luând sudul Basarabiei, răscoapește în domnitor simțământul mândriei, care nu se teme a striga în fața Rusiei, care amenința cu dezarmarea oștii românești cuvintele pline de demnitate: „o armată care a luptat în fața țarului la Plevna poate fi zdrobită, dar nu dezarmată”.

Atâta eroism și atâta virtute a trebuit să aibă rezultate bune. Ziua de 10 Mai 1881 aduce coroana regală, făcută din oșelul tunurilor turcești capturate. Și noul rege devine regele păcii. Nu pregetă a munci din nou, din răspuțeri ca binefacerele păcii și ale liniștii să pătrundă în toate ramurile vieții de stat. Drumurile de fier, până atunci necunoscute de noi, industria petrolului, stepa Bărăganului transformată în pământ locuit și cultivabil, bănci pentru ajutoarea nevoiașilor și sprijinirea întreprinderilor industriale și comerciale iată rezultatele pe

teren economic. Mai este și animatorul științelor și artelor. Sub domnia lui a luat ființă puternica societate literară Junimea și Academia Română.

La sfârșitul vieții sale a mai trebuit să tragă odată paloșul. De aceasta dată îl vedem înaintând spre Sofia Bulgariei, pentru a apăra interesele Sârbiei și Greciei împotriva dorinței de expansiune bulgară. Aceasta intervenție mai bine zis marș triumfal aduse în anul 1913 anexarea sudului Dobrogei, județele Durostor și Caliacra. A mai trecut un an, ca cel următor—1914—odată cu jalea marelui războiu european, să aducă și jalea pierderii marelui rege Carol.

Îl văd apoi pe al doilea, pe Ferdinand întregitorul de neam! Îl văd luând coroana unei țări, care de o singură rană sângerează; nu cuprinde între holarele sale pe toți fiii aceluiaș neam! Acest gând trist îl muncește pe al doilea mare rege al României; știe că independența va fi

stă copilă în botez a primit numele de: Magdalena, Sofia, Luiza. Nașul ei a fost fratele său de 12 ani, Ludovic, care se pregătea pentru preoție și care mai târziu a luat în mâinile sale educația copilei.

Mica Magdalena de multe ori amintea că ea s'a născut în foc. A avut dreptate.

Abia avea 10 ani, când a început focul sângeros al revoluției franceze, apoi focul ucigător al războaielor napoleonice,

Indrumarea legăturilor amicale cu Vaticanul produce mare senzație.

desăvârșită numai atunci, când unitatea națională se va înlăptui. Dar a lua o hotărîre e greu! Alături de Germania și Austria este puțină nădejde, de a putea mări hotarele țării, iar aliații: Anglia, Franța și Rusia, asigură României Transilvania, Banatul, Brișana și Maramureșul. Dar Germania e patria familiei sale, e pământul unde s'a născut, de care îl leagă dulcele amintiri ale copilăriei... De alta parte, interesele României cer, ca să se declare pentru aliați. Un conflict de ordin sentimental, un zăbucium adânc sufleteș, dar sabia trasă pentru unitatea națională a poporului său arată, că regele a adus suprema jertfă, — renegarea primei sale patrii—în favoarea patriei celeilalte peste care domnea. Armatele insufleteșe de hotărîrea eroică a regelui trec ca fulgerul carpații! Brașovul, Sibiu, Făgărașul primesc cu cântece și flori pe soldatul român mult dorit. Încurând însă chiotel de veselie au amuțit. Dușmanul crunt a

Și umblând Isus pe lângă marea Galileii, a văzut pe doi frați, pe Simon ce se zice Petru și pe Andreiu, fratele lui, aruncând mreaja în mare, căci erau pescari și le-a zis: „Veniți după mine și vă voi face pescari de oameni”. Iar ei îndată lăsând mrejele s'au dus după dânsul. Și mergând de acolo, a văzut pe alți doi frați, pe Iacob a lui Zevedeu și pe Ioan fratele lui, în luntre cu Zevedeu, tatăl lor dregându și mrejele și i-a chemat. Iar ei îndată lăsând luntrea și pe tatăl lor, s'au dus după dânsul.

Și a străbătut Isus toată Galileea, învățând în sinagogele lor și predicând evanghelia împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor.

după care, pe jăratecul fume gâd al societății franceze ruinate a creat o nouă viață înima înflăcărată de iubire a lui Isus prin călugărițele Magdalenei Barat, numite călugărițele sf. Inimi.

Providența de cu bunăvreme i-a designat pe bărbatul, care să o pregătească pentru chemarea sa. Acest bărbat era fratele ei, severul Ludovic. Acesta, seminarist fiind, a deprins pe sora sa cu aceeaș împărțire a timpului, cu aceeaș studii, cu ascultarea sf. Liturghii, cu limba elină și latină, cu filosofia și teologia. Copila de 20 de ani — surprinsă — a întrebat pe fratele ei: „Ludovic, doar nu vrei să faci o sfântă din mine?” „Tu nu vei deveni

fost mai tare, decât puterea regelui. Rând pe rând se retrag toate unitățile, mai întâi pe linia Carpaților, apoi tot mai înlăuntrul țării și iată călcăie țepene de cutropitori inundă țara din nord și sud. Până și Bucureștiul cade, până nici regele nu are unde să-și plece capul său. Mare în biruință, mare a fost și în tristețe. Drumul lașului, drumul pribegiei nu-l descurajază. Credința neclintită, că atâta jertfă nu poate să rămână nerăsplătită îi dă tăria, de a însufleși unitățile descurajate de toate mizeriile unei retrageri, zecimate de exantematic și foame. Iașul e calvarul marelui rege, un calvar însă, care cași al lui Hristos, a adus înviere, învierea neamului, realizarea visurilor regești, unirea tuturor românilor! Cu ajutorul Franței, sub supravegherea regelui Ferdinand armatele se reorganizază și din nou reinvie florile vestejite românești! Mărăștii și Mărășești, sunt locurile, unde idealul sădit de suveran în suflete oșelite de ostași—unirea tuturor românilor—

Fica Preasfintei Inimi: sfânta Magdalena Barat

sfântă nici odată" i-a răspuns fratele. „Atunci mă voi sili să fiu tot mai umilită, ca Dumnezeu să mă iubească tot mai mult”, răspunse copila, care în butul prezicerii fratelui ei totuși a devenit sfântă.

Cei doi frați pe aceasta vreme locuiau la Paris, Magdalena a ajuns în urma intervenției fratelui ei sub conducere a ș supravegherea lui Iosif Varin călugăr iezuit, care a atras atenția tinerei care se interesa de ordinul cannelitelor asupra unei instituții de dată recentă. Aceasta instituție era Societatea Preasfintei Inimi fondată în Soewen din Belgia. Iosif Varin voia să dea o asemenea societate și femeilor. Pentru conducerea și organizarea unei asemenea societăți i s'a părut de cea mai potrivită Magdalena Barat.

Fecioara umilită a ascultat de duhovnicul său și în ziua de 21 Noemvrie 1800, serbătoria Intrării în Biserică, a mers și ea la Biserică împreună cu trei tovarășe și și-a oferit toată viața slujbei Inimii Preasfinte și educației religioase a tinerelor. Ziua aceasta a fost ziua nașterii așa numitei Sacré Coeur, a călugărițelor Preasfintei Inimi. Munca au început-o în provincie, în orașul Amiens cu instruirea copilelor sărace și a convertiților, cursuri pentru adulți și mai târziu când sufletele

nobile le-au pus la dispoziție un internat cu educația tinerelor intelectuale.

Harul făgăduit de Preasfânta Inima le-a curs în belșug asupra societății înființate în cinstea ei, deși la început a avut parte de multe necazuri și greutăți. Pe tânăra superioară — de abia 23 ani — dintre trei tovarășe 2 au părăsit-o și Magdalena a rămas cu o singură ajutoare. Dar Preasfânta Inimă în locul celor îndepărtate i-a trimis alte multe tovarășe de muncă. Societatea a primit regulile călugărești asemănătoare regulilor Societății lui Isus. Peste puțin timp nu numai în Europa, ci și în America și-au înființat case.

În timpul superioratului ei de 63 ani a săvârșit o operă extraordinar de mare. De șase ori a mers la Roma, a călătorit prin Spania, Anglia, Elveția și Austria. Au rămas după ea mai mult decât 14.000 de scrisori. Unde a trebuit a clădi, lucra, ajuta, ea a fost de față.

Azi instituțiile Sacre Coeur în 4 continente și cu 150 provincii cu mai mult decât 6000 de călugărițe funcționează spre mărirea Inimii lui Isus și spre mântuirea credincioșilor.

Aceste toate le putem mulțumi ficei dogarului, care a devenit aducătoarea nobilelor, o splendidă figură a istoriei și stea strălucitoare a împărăției cerului. (Apostol).

Duminecă la țară

Când umbra serii incet coboară
M'anin în gândul meu pribeag
De'aripa vântului de seară
Și sbor spre un loc ce mi-a fost drag.

Sălcii cu trunchiuri gârbovite
Străjeri îmbătrâniți de acum
Imi spun povești din vremi trecute
Insoțindu-mă pe drum.

Răslețele sătuțe
Par turme de oi dormitând
Iar albele bisericuță
Par păstori de veghe stând.

Turnulețele s'avântă
Mâini întinse cătră cer
A vecernei rugă o cântă
Clopotele'n glas de fier.

Intr'un țintirim departe
La dragi morminte fac popas
— Din iluzii spulberate
Atâta doar'mi-a mai rămas.

Și acum m'așez jos pe verdeț
Sorb liniștea din jurul lor,
Privind biserica din față
Torc firul amintirilor.

Luna splendid luminează
Al odihnei sfințit loc
Pe sfânt altar Isus veghiază
Între mănunchi de busuioc.

Veghiază singur zi și noapte
Pe când melugeii dorm
A iubirei sale șoapte
Sufletul le aude'n somn.

Iubirea de griji purtătoare
A celor dragi cari putrezesc
În Inima-I lubitoare
Însuțit o regăsesc.

Elena Șimonca Oșianu

a început calea sa victorioasă l Falnicii teutoni de sub conducerea lui Mackensen sunt frânți! Dar trădarea rusască aduce o nouă decepție, pacea dela București. Mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu nu a lăsat, ca dușmanii să se bucure multă vreme de umilirea României. Aliații biruiesc pe toate fronturile și în vara anului 1918 toate fronturile inamice fură rupte. Bulgarii au fost nevoiți să se retragă din războiu. Regele erou, regele suferințelor ordonă din nou mobilizarea, declară de nul pacea dela București care a fost impusă cu forța. Noua armată ajutată de armatele aliate care se apropiau de cătră Bulgaria, a silit armatele germane să părăsască România, apoi și Ardealul. Și iată după multe mizerii suferite, regele în ziua de 1 Decemvrie 1918 își poate face intrarea triumfală în Bucureștiul iubit.

În Basarabia deja falfăia falnicul tricolor, iar Transilvania și Bucovina salutau cu multă

bucurie pe ostașul român, care în numele Regelui implânta pe turnuri și fronturi de zidiri drapelul de gloanțe zdrențuit.

Iată împlinit visul domnesc! Anul 1922, în cetatea lui Mihai Viteazul, în Alba Iulia, regele Ferdinand a devenit suveranul încoronat al tuturor Românilor.

Și de atunci începe munca neobosită a consolidării. În anul 1927 moare regele Ferdinand, cel mai glorios dintre regii României. Pleacă cu inima liniștită, căci a văzut realizat idealul poporului său, idealul pe care și l-a însușit.

Urmează apoi trei ani de regență, ca apoi ziua de 8 Iunie 1930 să aducă o nouă bucurie, readucerea pe tron al moștenitorului legitim, al lui Carol al doilea. Bucuria primirei entuziaste nu s'a desmințit nici odată. Cei trei ani de surghium pline de nostalgia patriei, au deschis și în sufletul tinărului suveran floarea moștenită de marii înaintași: munca pentru țară. Acela care în timpul crân-

cenului războiu lupta alături de voinici, care din frageda tinerețe muncea la ridicarea culturală a poporului românesc, — azi regele țării — continuă munca începută de Carol I și Ferdinand. După valuri de sânge, după umiliri, după războaie lungi și dureroase, azi are sub guvernarea sa România tuturor Românilor care așteaptă, ca să fie ridicată într'un șir cu țările cele mai civilizate ale lumii. Și Regele nu încetează a lucra la consolidarea României întregite. Îl vedem în fruntea tuturor mișcărilor culturale. Îl vedem întemeind școli, cutreerând țara întreagă, mânat de dorul, de a cunoaște cât se poate de bine pentru care înaintașii săi atâta s'au luptat și atâta au suferit. În aceasta zi, când toți românii serbătoresc a 44 aniversare a iubitului lor rege, sufletele noastre de noi nădejdi să umple: sub înțeleapta conducere a vrednicului urmaș al marilor Carol și Ferdinand, încurând

vom vedea o Românie tare, o Românie frumoasă, o Românie vrednică, ca să fie socotită între primele țări ale lumii.

Azi împreună vedem cele trei figuri regale: Carol întemeietorul României independente, Ferdinand întregitorul de neam și Carol al doilea, regele consolidator și regele culturii.

Văzând faptele lor vrednice, iubirea lor nețărmuită față de aceea țară, în fruntea căreia Dumnezeu i-a așezat, cu capul plecat ne închinăm în fața lor căci ei au făcut din român un popor demn și în România un adevărat colț de rai! Și știm, că având așa suverani, România în veci va înflori.

O Doamne sfinte, ceresc
[părinte
Susține cu a ta mână coroana
[română

•••••